

„Mexiko považují, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast“

Rozhovor

Pardubice – Docent **OLDŘICH KAŠPAR** z Katedry kulturních a sociálních věd Fakulty filozofické Univerzity Pardubice obdržel významné ocenění mexické vlády – Řád aztéckého orla. Je to nejvyšší mexické státní vyznamenání pro cizince, kteří výrazně posílili vztahy mezi dvěma státy, v tomto případě mezi Českem a Mexikem.

Oldřich Kašpar se věnuje studiu Mexika více než čtyři desetiletí let. Publikoval deset monografií o Mexiku a několik set studií otištěných v českých i zahraničních časopisech. Spoustu času věnoval také terénním výzkumům mezi mexickými Indiány, práci v knihovnách či archívech a přednáškám na několika mexických univerzitách.

Již na vysoké škole jste se na filosofické fakultě zaměřil na obor historie a zároveň jste studoval češtinu-dějepis na pedagogické fakultě. Kdy jste si vybral Mexiko jako svou životní destinaci?

I když to zní trochu románově, všechno způsobila jedna jediná kniha. Román Carla Coccioliho, mexického autora italského původu, Dědic Moctezumův. Formou psychologického románu popisuje rozvažování o životě posledního mexického vladaře Quahquemotzina noc před jeho smrtí. Přečetl jsem ji za jednu noc, o svých šestnáctých narozeninách, a rozhodl se, že to budou Aztékové a nikdo jiný, kým se budu zabývat. Postupně jsem svůj zájem rozšířil na různé historické a antropologické aspekty mexické historie a česko-mexické vztahy.

Coccioliho knihu mám dodnes v knihovně, ale neodvažuji se ji otevřít, abych nebyl třeba zklamán právě jejím obsahem.

Čím vás Mexiko okouzlo?

Vším. Bohatou před a post-kolumbovskou historií. Synkretismem předšpanělského a katolického španělského. Fantastickou kulturou. Otevřeností a upřímností místních obyvatel. A, ač se to nezdá, dlouhodobými historickými a kulturními vztahy s naší zemí. V Mexiku působilo v 17. a 18. století 33 jezuitů z českých zemí a jejich stopy jsou dodnes patrné v řadě misíí. Ale zajímavé informace se dozvídáme i z jejich kronik a korespondence. V Mexiku je dodnes velmi populární svatý Jan Nepomucký a jméno Juan Nepomuceno se stále mezi mexickým obyvatelstvem vyskytuje. Snad ještě hlubší je vliv Pražského jezulátka, které má v Mexiku řadu kostelů. Jeden z nich stojí v ulici Praga v hlavním městě.

Málo se ví, že když se do Mexika donesla zpráva o vypálení Lidic, rozhodla se mexická vláda přejmenovat lokalitu San Gerónimo na San Gerónimo de Lidice, a že po určité dobu se dívkám dávalo křestní jméno Lidice. A tak by se dalo pokračovat donekonečna.

Neměl jste se studiem Mexika za minulého režimu potíže?

Áno, měl a pochopitelně dosti veliké. Ale překážky, které se mi kladly do cesty, jsem díky své urputnosti a

za pomoci svých rozumných učitelů a později nadřízených zvládal. Ovšem do milovaného Mexika jsem se poprvé dostal až v roce 1987. Podotýkám, že jako etnograf-amerikanista jsem začal pracovat v roce 1974. Čas jsem ovšem neztrácel, na radu svého nezapomenutelného vzoru – profesora Josefa Polišenského – jsem se vrhl na studium všeho o Španělsku a Latinské Americe 16. až 18. století v našich archívech a historických knihovnách.

Řád aztéckého orla se uděluje od roku 1932 cizincům za humanitní služby. Doposud byl udělen pouze 14 českým a československým občanům, mezi nimiž byl i Edvard Beneš, co pro vás tedy získá řád aztéckého orla znamená?

Prestížní mexické vyznamenání, které jsem nedávno převzal, je pro mne nejen nevýslovnou poctou, ale vážím si ho zejména proto, že mexická strana ocenila tímto způsobem moje odborné a pedagogické aktivity svázané právě s Mexikem. **Směřoval jste svým studiem Mexika právě k tomuto ocenění?**

Všechnu práci jsem nedělal kvůli vyznamenání, ale proto, že je doslova náplní mého života. Mexiko považují, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast.

Během svých terénních prací se na konkrétní místa vracíte. Která to jsou a která byste doporučil navštívit?

Vracím se rád na všechna místa, která jsem navštívil, a že jich nebylo málo. Nejraději mám však hory středního Mexika a pouště a pláže Dolní Kalifornie. K návštěvě mohu doporučit stejně tak Dolní Kalifornii, jako archeologické lokality Teotihuacán, Tulu a další. Nádherné je také Acapulko, a to nejen pláže, ale i muzeum ve staré španělské pevnosti. Krásou oplývají historická města Morélia, Querétaro, Zacatecas a další. V Mexiku je toho opravdu hodně a rozhodně si vybere každý.

Jednou z vašich posledních knih je O červeném sportáku a jiné současné pověsti a fámy z Mexika, jak probíhala její příprava?

Zpovídal jsem informátory všech věkových kategorií, všech profesí bez rozdílu pohlaví. Nakonec to vyšlo na 150 lidí, od zemědělských dělníků, přes lékaře, policisty, ženy v domácnosti, popeláře, prostě všechny, kteří byli ochotni se se mnou podělit o své zážitky či zážitky svých přátel. Kniha připomíná Černou sanitku Petra Janečka, který se zabýval obdobným jevem, tedy hororovými zážitky obyvatel naší země.

Jakému tématu se budete věnovat ve své další publikaci? Momentálně je v tisku můj další cestopis o Mexiku a jiných zemích. Chystám se už čtyřicet let na psychologický román o dobyvateli říše Aztéků Hernánu Cortésovi. Konečně mám pocit, že naráž čas na vzpomínky, které by měly být nazírány skrze zajímavé lidi, s nimiž jsem se za celý svůj život potkal, panem řídícím venkovské školy na Moravě počínaje a mexickými badateli a spisovateli či básníky typu Sergia Pitola, Eduarda Galeana či Miguela Leóna-Portilly konče. (tča)

„Mexiko považuji, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast“

27.8.2018 Chrudimský deník str. 3 Pardubický kraj

(tča) Univerzita Pardubice

Rozhovor

Pardubice – **Docent OLDŘICH KAŠPAR** z Katedry kulturních a sociálních věd **Fakulty filozofické Univerzity Pardubice** obdržel významné ocenění mexické vlády – Řád aztéckého orla. Je to nejvyšší mexické státní vyznamenání pro cizince, kteří výrazně posílili vztahy mezi dvěma státy, v tomto případě mezi Českem a Mexikem.

Oldřich Kašpar se věnuje studiu Mexika více než čtyři desítky let. Publikoval deset monografií o Mexiku a několik set studií otištěných v českých i zahraničních časopisech. Spoustu času věnoval také terénním výzkumům mezi mexickými Indiány, práci v knihovnách či archivech a přednáškám na několika mexických **univerzitách**.

* Již na **vysoké škole** jste se na filosofické fakultě zaměřil na obor historie a zároveň jste studoval češtinu-dějepis na pedagogické fakultě. Kdy jste si vybral Mexiko jako svou životní destinaci?

I když to zní trochu románově, všechno způsobila jedna jediná kniha. Román Carla Coccioliho, mexického autora italského původu, Dědic Moctezumův. Formou psychologického románu popisuje rozvažování o životě posledního mexického vladaře Quahtemotzina noc před jeho smrtí. Přečetl jsem ji za jednu noc, o svých šestnáctých narozeninách, a rozhodl se, že to budou Aztékové a nikdo jiný, kým se budu zabývat. Postupně jsem svůj zájem rozšířil na různé historické a antropologické aspekty mexické historie a českomexické vztahy. Coccioliho knihu mám dodnes v knihovně, ale neodvažuji se ji otevřít, abych nebyl třeba zklamán právě jejím obsahem.

* Čím vás Mexiko okouzlo?

Vším. Bohatou před a postkolumbovskou historií. Synkretismem předšpanělského a katolického španělského. Fantastickou kulturou. Otevřeností a upřímností místních obyvatel. A, ač se to nezdá, dlouhodobými historickými a kulturními vztahy s naší zemí. V Mexiku působilo v 17. a 18. století 33 jezuitů z českých zemí a jejich stopy jsou dodnes patrné v řadě misí. Ale zajímavé informace se dozvídáme i z jejich kronik a korespondence. V Mexiku je dodnes velmi populární svatý Jan Nepomucký a jméno Juan Nepomuceno se stále mezi mexickým obyvatelstvem vyskytuje. Snad ještě hlubší je vliv Pražského jezulátka, které má v Mexiku řadu kostelů. Jeden z nich stojí v ulici Praga v hlavním městě. Málo se ví, že když se do Mexika donesla zpráva o vypálení Lidic, rozhodla se mexická vláda přejmenovat lokalitu San Gerónimo na San Gerónimo de Lidice, a že po určitou dobu se dívkám dávalo křestní jméno Lidice. A tak by se dalo pokračovat donekonečna.

* Neměl jste se studiem Mexika za minulého režimu potíže?

Ano, měl a pochopitelně dosti veliké. Ale překážky, které se mi kladly do cesty, jsem díky své urputnosti a za pomoci svých rozumných učitelů a později nadřízených zvládal. Ovšem do milovaného Mexika jsem se poprvé dostal až v roce 1987. Podotýkám, že jako etnograf-amerikanista jsem začal pracovat v roce 1974. Čas jsem ovšem neztrácel, na radu svého nezapomenutelného vzoru – **profesora Josefa Polišenského** – jsem se vrhl na studium všeho o Španělsku a Latinské Americe 16. až 18. století v našich archivech a historických knihovnách.

* Řád aztéckého orla se uděluje od roku 1932 cizincům za humanitní služby. Doposud byl udělen pouze 14 českým a československým občanům, mezi nimiž byl i Edvard Beneš, co pro vás tedy získá řadu aztéckého orla znamená?

Prestižní mexické vyznamenání, které jsem nedávno převzal, je pro mne nejen nevýslovnou poctou, ale vážím si ho zejména proto, že mexická strana ocenila tímto způsobem moje odborné a pedagogické aktivity svázané právě s Mexikem.

* Směřoval jste svým studiem Mexika právě k tomuto ocenění?

Všechnu práci jsem nedělal kvůli vyznamenání, ale proto, že je doslova náplní mého života. Mexiko považuji, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast.

* Během svých terénních prací se na konkrétní místa vracíte. Která to jsou a která byste doporučil navštívit?

Vracím se rád na všechna místa, která jsem navštívil, a že jich nebylo málo. Nejráději mám však hory středního Mexika a pouště a pláže Dolní Kalifornie. K návštěvě mohu doporučit stejně tak Dolní Kalifornii, jako archeologické lokality Teotihuacán, Tulu a další. Nádherné je také Acapulco, a to nejen pláže, ale i muzeum ve staré španělské pevnosti. Krásou oplývají historická města Moréla, Querétaro, Zacatecas a další. V Mexiku je toho opravdu hodně a rozhodně si vybere každý.

* Jednou z vašich posledních knih je O červeném sportáku a jiné současné pověsti a fámy z Mexika, jak probíhala její příprava?

Zpovídal jsem informátory všech věkových kategorií, všech profesí bez rozdílu pohlaví. Nakonec to vyšlo na 150 lidí, od zemědělských dělníků, přes lékaře, policisty, ženy v domácnosti, popeláře, prostě všechny, kteří byli ochotni se se mnou podělit o své zážitky či zážitky svých přátel. Kniha připomíná Černou sanitku Petra Janečka, který se zabýval obdobným jevem, tedy hororovými zážitky obyvatel naší země.

* Jakému tématu se budete věnovat ve své další publikaci?

Momentálně je v tisku můj další cestopis o Mexiku a jiných zemích. Chystám se už čtyřicet let na psychologický román o dobyvateli říše Aztéků Hernánu Cortésovi. Konečně mám pocit, že nazrál čas na vzpomínky, které by měly být nazírány skrze zajímavé lidi, s nimiž jsem se za celý svůj život potkal, panem řídícím venkovské školy na Moravě počínaje a mexickými badateli a spisovateli či básníky typu Sergia Pitola, Eduarda Galeana či Miguela LeónaPortilly konče.

Foto popis|

Region| Východní Čechy

Publikováno| Chrudimský deník; Pardubický kraj; 03

Publikováno| Svitavský deník; Pardubický kraj; 03

Publikováno| Orlický deník; Pardubický kraj; 03

Publikováno| Pardubický deník; Pardubický kraj; 03

ID| 4eee4a0d-3494-4e15-a413-bce0540d4e65

„Mexiko považuji, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast“

29.8.2018 orlicky.denik.cz str. 0 Z regionu

Redakce Univerzita Pardubice

Východní Čechy, Pardubice /ROZHOVOR/- **Docent** Oldřich Kašpar z Katedry kulturních a sociálních věd **Fakulty filozofické Univerzity Pardubice** obdržel významné ocenění mexické vlády Řád aztéckého orla. Je to nejvyšší mexické státní vyznamenání pro cizince, kteří výrazně posílili vztahy mezi dvěma státy, v tomto případě mezi Českem a Mexikem.

"Oldřich Kašpar se věnuje studiu Mexika více než čtyři desítky let. Publikoval deset monografií o Mexiku a několik set studií otištěných v českých i zahraničních časopisech. Spoustu času věnoval také terénním výzkumům mezi mexickými Indiány, práci v knihovnách či archivech a přednáškám na několika mexických **univerzitách**. Již na **vysoké škole** jste se na filosofické fakultě zaměřil na obor historie a zároveň jste studoval češtinu-dějepis na pedagogické fakultě. Kdy jste si vybral Mexiko jako svou životní destinaci? I když to zní trochu románově, všechno způsobila jedna jediná kniha. Román Carla Coccioliho, mexického autora italského původu, Dědic Moctezumův. Formou psychologického románu popisuje rozvažování o životě posledního mexického vladaře Quahtemotzina noc před jeho smrtí. Přečetl jsem ji za jednu noc, o svých šestnáctých narozeninách, a rozhodl se, že to budou Aztékové a nikdo jiný, kým se budu zabývat. Postupně jsem svůj zájem rozšířil na různé historické a antropologické aspekty mexické historie a česko-mexické vztahy. Coccioliho knihu mám dodnes v knihovně, ale neodvážuji se ji otevřít, abych nebyl třeba zklamán právě jejím obsahem. Čím vás Mexiko okouzlo? Vším. Bohatou před a postkolumbovskou historií. Synkretismem předšpanělského a katolického španělského. Fantastickou kulturou. Otevřeností a upřímností místních obyvatel. A, ač se to nezdá, dlouhodobými historickými a kulturními vztahy s naší zemí. V Mexiku působilo v 17. a 18. století 33 jezuitů z českých zemí a jejich stopy jsou dodnes patrné v řadě misíí. Ale zajímavé informace se dozvídáme i z jejich kronik a korespondence. V Mexiku je dodnes velmi populární svatý Jan Nepomucký a jméno Juan Nepomuceno se stále mezi mexickým obyvatelstvem vyskytuje. Snad ještě hlubší je vliv Pražského jezulátka, které má v Mexiku řadu kostelů. Jeden z nich stojí v ulici Praga v hlavním městě. Málo se ví, že když se do Mexika donesla zpráva o vypálení Lidic, rozhodla se mexická vláda přejmenovat lokalitu

San Gerónimo na San Gerónimo de Lidice, a že po určitou dobu se dívkám dávalo křestní jméno Lidice. A tak by se dalo pokračovat donekonečna. Neměl jste se studiem Mexika za minulého režimu potíže? Ano, měl a pochopitelně dosti veliké. Ale překážky, které se mi kladly do cesty, jsem díky své urputnosti a za pomoci svých rozumných učitelů a později nadřazených zvládal. Ovšem do milovaného Mexika jsem se poprvé dostal až v roce 1987. Podotýkám, že jako etnograf-amerikanista jsem začal pracovat v roce 1974. Čas jsem ovšem neztrácel, na radu svého nezapomenutelného vzoru **profesora** Josefa Polišínského jsem se vrhl na studium všeho o Španělsku a Latinské Americe 16. až 18. století v našich archivech a historických knihovnách. Řád aztéckého orla se uděluje od roku 1932 cizincům za humanitní služby. Doposud byl udělen pouze 14 českým a československým občanům, mezi nimiž byl i Edvard Beneš, co pro vás tedy získá Řád aztéckého orla znamená? Prestižní mexické vyznamenání, které jsem nedávno převzal, je pro mne nejen nevýslovnou poctou, ale vážím si ho zejména proto, že mexická strana ocenila tímto způsobem moje odborné a pedagogické aktivity svázané právě s Mexikem. Směřoval jste svým studiem Mexika právě k tomuto ocenění? Všechnu práci jsem nedělal kvůli vyznamenání, ale proto, že je doslova náplní mého života. Mexiko považuji, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast. Během svých terénních prací se na konkrétní místa vracíte. Která to jsou a která byste doporučil navštívit? Vracím se rád na všechna místa, která jsem navštívil, a že jich nebylo málo. Nejraději mám však hory středního Mexika a pouště a pláže Dolní Kalifornie. K návštěvě mohu doporučit stejně tak Dolní Kalifornii, jako archeologické lokality Teotihuacán, Tulu a další. Nádherné je také Acapulco, a to nejen pláže, ale i muzeum ve staré španělské pevnosti. Krásou oplývají historická města Morélia, Querétaro, Zacatecas a další. V Mexiku je toho opravdu hodně a rozhodně si vybere každý. Jednou z vašich posledních knih je O červeném sportáku a jiné současné pověsti a fámy z Mexika, jak probíhala její příprava? Zpovídal jsem informátory všech věkových kategorií, všech profesí bez rozdílu pohlaví. Nakonec to vyšlo na 150 lidí, od zemědělských dělníků, přes lékaře, policisty, ženy v domácnosti, popeláře, prostě všechny, kteří byli ochotni se se mnou podělit o své zážitky či zážitky svých přátel. Kniha připomíná Černou sanitku Petra Janečka, který se zabýval obdobným jevem, tedy hororovými zážitky obyvatel naší země. Jakému tématu se budete věnovat ve své další publikaci? Momentálně je v tisku můj další cestopis o Mexiku a jiných zemích. Chystám se už čtyřicet let na psychologický román o dobyvateli říše Aztéků Hernánu Cortésovi. Konečně mám pocit, že nazrál čas na vzpomínky, které by měly být nazírány skrze zajímavé lidi, s nimiž jsem se za celý svůj život potkal, panem řídícím venkovské školy na Moravě počínaje a mexickými badateli a spisovateli či básníky typu Sergia Pitola, Eduarda Galeana či Miguela Leóna-Portilly konče. (tča)"

URL| <https://orlicky.denik.cz/z-regionu/mex...azky-za-svou-druhou-vlast-20180829.html>

„Mexiko považuji, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast“

29.8.2018 pardubicky.denik.cz str. 0 **Moje Pardubicko**

Redakce Univerzita Pardubice

Pardubice /ROZHOVOR/- **Docent** Oldřich Kašpar z Katedry kulturních a sociálních věd **Fakulty filozofické Univerzity Pardubice** obdržel významné ocenění mexické vlády Řád aztéckého orla. Je to nejvyšší mexické státní vyznamenání pro cizince, kteří výrazně posílili vztahy mezi dvěma státy, v tomto případě mezi Českem a Mexikem.

"Oldřich Kašpar se věnuje studiu Mexika více než čtyři desítky let. Publikoval deset monografií o Mexiku a několik set studií otištěných v českých i zahraničních časopisech. Spoustu času věnoval také terénním výzkumům mezi mexickými Indiány, práci v knihovnách či archivech a přednáškám na několika mexických **univerzitách**. Již na **vysoké škole** jste se na filozofické fakultě zaměřil na obor historie a zároveň jste studoval češtinu-dějepis na pedagogické fakultě. Kdy jste si vybral Mexiko jako svou životní destinaci? I když to zní trochu románově, všechno způsobila jedna jediná kniha. Román Carla Cocioliho, mexického autora italského původu, Dědic Moctezumův. Formou psychologického románu popisuje rozvažování o životě posledního mexického vladaře Quahtemotzina noc před jeho smrtí. Přečetl jsem ji za jednu noc, o svých šestnáctých narozeninách, a rozhodl se, že to budou Aztékové a nikdo jiný, kým se budu zabývat. Postupně jsem svůj zájem rozšířil na různé historické a antropologické aspekty mexické historie a česko-mexické vztahy. Cocioliho knihu mám dodnes v knihovně, ale neodvážuji se ji otevřít, abych nebyl třeba zklamán právě jejím obsahem. Čím vás Mexiko okouzlo? Vším. Bohatou před a postkolumbovskou historií. Synkretismem předšpanělského a katolického španělského. Fantastickou kulturou. Otevřeností a upřímností místních obyvatel. A, ač se to nezdá, dlouhodobými historickými a kulturními vztahy s naší zemí. V Mexiku působilo v 17. a 18. století 33 jezuitů z českých zemí a jejich stopy jsou dodnes patrné v řadě misí. Ale zajímavé informace se dozvídáme i z jejich kronik a korespondence. V Mexiku je dodnes velmi populární svatý Jan Nepomucký a jméno Juan Nepomuceno se stále mezi mexickým obyvatelstvem vyskytuje. Snad ještě hlubší je vliv Pražského jezulátka, které má v Mexiku řadu kostelů. Jeden z nich stojí v ulici Praga v hlavním městě.

Málo se ví, že když se do Mexika donesla zpráva o vypálení Lidic, rozhodla se mexická vláda přejmenovat lokalitu San Gerónimo na San Gerónimo de Lidice, a že po určitou dobu se dívkám dávalo křestní jméno Lidice. A tak by se dalo pokračovat donekonečna. Neměl jste se studiem Mexika za minulého režimu potíže? Ano, měl a pochopitelně dosti veliké. Ale překážky, které se mi kladly do cesty, jsem díky své urputnosti a za pomoci svých rozumných učitelů a později nadřízených zvládal. Ovšem do milovaného Mexika jsem se poprvé dostal až v roce 1987. Podotýkám, že jako etnograf-amerikanista jsem začal pracovat v roce 1974. Čas jsem ovšem neztrácel, na radu svého nezapomenutelného vzoru **profesora** Josefa Polišenského jsem se vrhl na studium všeho o Španělsku a Latinské Americe 16. až 18. století v našich archivech a historických knihovnách. Řád aztéckého orla se uděluje od roku 1932 cizincům za humanitní služby. Doposud byl udělen pouze 14 českým a československým občanům, mezi nimiž byl i Edvard Beneš, co pro vás tedy získá Řád aztéckého orla znamená? Prestižní mexické vyznamenání, které jsem nedávno převzal, je pro mne nejen nevýslovnou poctou, ale vážím si ho zejména proto, že mexická strana ocenila tímto způsobem moje odborné a pedagogické aktivity svázané právě s Mexikem. Směřoval jste svým studiem Mexika právě k tomuto ocenění? Všechnu práci jsem nedělal kvůli vyznamenání, ale proto, že je doslova náplní mého života. Mexiko považuji, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast. Během svých terénních prací se na konkrétní místa vracíte. Která to jsou a která byste doporučil navštívit? Vracím se rád na všechna místa, která jsem navštívil, a že jich nebylo málo. Nejraději mám však hory středního Mexika a pouště a pláže Dolní Kalifornie. K návštěvě mohu doporučit stejně tak Dolní Kalifornii, jako archeologické lokality Teotihuacán, Tulu a další. Nádherné je také Acapulco, a to nejen pláže, ale i muzeum ve staré španělské pevnosti. Krásou oplývají historická města Morélia, Querétaro, Zacatecas a další. V Mexiku je toho opravdu hodně a rozhodně si vybere každý. Jednou z vašich posledních knih je O červeném sportáku a jiné současné pověsti a fámy z Mexika, jak probíhala její příprava? Zpovídal jsem informátory všech věkových kategorií, všech profesí bez rozdílu pohlaví. Nakonec to vyšlo na 150 lidí, od zemědělských dělníků, přes lékaře, policisty, ženy v domácnosti, popeláře, prostě všechny, kteří byli ochotni se se mnou podělit o své zážitky či zážitky svých přátel. Kniha připomíná Černou sanitku Petra Janečka, který se zabýval obdobným jevem, tedy hororovými zážitky obyvatel naší země. Jakému tématu se budete věnovat ve své další publikaci? Momentálně je v tisku můj další cestopis o Mexiku a jiných zemích. Chystám se už čtyřicet let na psychologický román o dobyvateli říše Aztéků Hernánu Cortésovi. Konečně mám pocit, že nazrál čas na vzpomínky, které by měly být nazírány skrze zajímavé lidi, s nimiž jsem se za celý svůj život potkal, panem řídícím venkovské školy na Moravě počínaje a mexickými badateli a spisovateli či básníky typu Sergia Pitola, Eduarda Galeana či Miguela Leóna-Portilly konče. (tča)"

URL| https://pardubicky.denik.cz/zpravy_reg...azky-za-svou-druhou-vlast-20180829.html

„Mexiko je jako má druhá vlast“ 5.9.2018 Pardubický týden str. 6 Rozhovor (tča) Univerzita Pardubice

Pardubice – **Docent** OLDŘICH KAŠPAR z Katedry kulturních a sociálních věd **Fakulty filozofické Univerzity Pardubice** obdržel významné ocenění mexické vlády Řád aztéckého orla. Je to nejvyšší mexické státní vyznamenání pro cizince, kteří výrazně posílili vztahy mezi dvěma státy, v tomto případě mezi Českem a Mexikem. Oldřich Kašpar se věnuje studiu Mexika více než čtyři desítky let. Publikoval deset monografií o Mexiku a několik set studií otištěných v českých i zahraničních časopisech. Spoustu času věnoval také terénním výzkumům mezi mexickými Indiány, práci v knihovnách či archivech a přednáškám na několika mexických **univerzitách**.

* Již na **vysoké škole** jste se na filosofické fakultě zaměřil na obor historie a zároveň jste studoval češtinu-dějepis na pedagogické fakultě. Kdy jste si vybral Mexiko jako svou životní destinaci?

I když to zní trochu románově, všechno způsobila jedna jediná kniha. Román Carla Cocioliho, mexického autora italského původu, Dědic Moctezumův. Formou psychologického románu popisuje rozvažování o životě posledního mexického vladaře Quahatemotzina noc před jeho smrtí. Přečetl jsem ji za jednu noc, o svých šestnáctých narozeninách, a rozhodl se, že to budou Aztékové a nikdo jiný, kým se budu zabývat. Postupně jsem svůj zájem rozšířil na různé historické a antropologické aspekty mexické historie a česko-mexické vztahy. Cocioliho knihu mám dodnes v knihovně, ale neodvažuji se ji otevřít, abych nebyl třeba zklamán právě jejím obsahem.

* Čím vás Mexiko okouzlo?

Vším. Bohatou před a postkolumbovskou historií. Synkretismem předšpanělského a katolického španělského. Fantastickou kulturou. Otevřeností a upřímností místních obyvatel. A, ač se to nezdá, dlouhodobými historickými a kulturními vztahy s naší zemí. V Mexiku působilo v 17. a 18. století 33 jezuitů z českých zemí a jejich stopy jsou dodnes patrné v řadě misí. Ale zajímavé informace se dozvídáme i z jejich kronik a korespondence. V Mexiku je dodnes velmi populární svatý Jan Nepomucký a jméno Juan Nepomuceno se stále mezi mexickým obyvatelstvem vyskytuje. Snad ještě hlubší je vliv Pražského jezulátka, které má v Mexiku řadu kostelů. Jeden z nich stojí v ulici Praga v hlavním městě. Málo se ví, že když se do Mexika donesla zpráva o vypálení Lidic, rozhodla se mexická vláda přejmenovat lokalitu San Gerónimo na San Gerónimo de Lidice, a že po určitou dobu se dívkám dávalo křestní jméno Lidice. A tak by se dalo pokračovat donekonečna.

* Neměl jste se studiem Mexika za minulého režimu potíže?

Ano, měl a pochopitelně dosti veliké. Ale překážky, které se mi kladly do cesty, jsem díky své urputnosti a za pomoci svých rozumných učitelů a později nadřizovaných zvládal. Ovšem do milovaného Mexika jsem se poprvé dostal až v roce 1987. Podotýkám, že jako etnograf-amerikanista jsem začal pracovat v roce 1974. Čas jsem ovšem neztrácel, na radu svého nezapomenutelného vzoru **profesora** Josefa Polišenského jsem se vrhl na studium všeho o Španělsku a Latinské Americe 16. až 18. století v našich archivech a historických knihovnách.

* Řád aztéckého orla se uděluje od roku 1932 cizincům za humanitní služby. Doposud byl udělen pouze 14 českým a československým občanům, mezi nimiž byl i Edvard Beneš, co pro vás tedy získání řádu aztéckého orla znamená?

Prestižní mexické vyznamenání, které jsem nedávno převzal, je pro mne nejen nevýslovnou poctou, ale vážím si ho zejména proto, že mexická strana ocenila tímto způsobem moje odborné a pedagogické aktivity svázané právě s Mexikem.

* Směřoval jste svým studiem Mexika právě k tomuto ocenění?

Všechnu práci jsem nedělal kvůli vyznamenání, ale proto, že je doslova náplní mého života. Mexiko považuji, s trochou nadsázky, za svou druhou vlast.

* Během svých terénních prací se na konkrétní místa vracíte. Která to jsou a která byste doporučil navštívit?

Vracím se rád na všechna místa, která jsem navštívil, a že jich nebylo málo. Nejraději mám však hory středního Mexika a pouště a pláže Dolní Kalifornie. K návštěvě mohu doporučit stejně tak Dolní Kalifornii, jako archeologické lokality Teotihuacán, Tulu a další. Nádherné je také Acapulko, a to nejen pláže, ale i muzeum ve staré španělské pevnosti. Krásou oplývají historická města Moréla, Querétaro, Zacatecas a další. V Mexiku je toho opravdu hodně a rozhodně si vybere každý.

* Jednou z vašich posledních knih je O červeném sportáku a jiné současné pověsti a fámy z Mexika, jak probíhala její příprava?

Zpovídal jsem informátory všech věkových kategorií, všech profesí bez rozdílu pohlaví. Nakonec to vyšlo na 150 lidí, od zemědělských dělníků, přes lékaře, policisty, ženy v domácnosti, popeláře, prostě všechny, kteří byli ochotni se se mnou podělit o své zážitky či zážitky svých přátel. Kniha připomíná Černou sanitku Petra Janečka, který se zabýval obdobným jevem, tedy hororovými zážitky obyvatel naší země.

* Jakému tématu se budete věnovat ve své další publikaci?

Momentálně je v tisku můj další cestopis o Mexiku a jiných zemích. Chystám se už čtyřicet let na psychologický román o dobyvateli říše Aztéků Hernánu Cortésovi. Konečně mám pocit, že nazrál čas na vzpomínky, které by měly být nazírány skrze zajímavé lidi, s nimiž jsem se za celý svůj život potkal, panem řídícím venkovské školy na Moravě počínaje a mexickými badateli a spisovateli či básníky typu Sergia Pitola, Eduarda Galeana či Miguela Leóna-Portilly konče.

Foto popis| **Docent** Kašpar při návštěvě archeologické lokality v Teotihuacánu. Na detailním snímku je Řád aztéckého orla.

Foto popis| Oldřich Kašpar se svojí ženou a mexickými mariachis v Cholule.

Foto popis| Hory v oblasti Tolantonga.

Foto popis| Indiánské ženy na tržišti.

Foto autor| Foto: archiv Oldřicha Kašpara